

ΤΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΙΜΠΕΡΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΩΝΑ

Οί θρύλοι για τὸ χριστιανὸν τὸ Μοναστήριον τοῦ Δαφνίου. Ἡ ἡρωίδα τοῦ Ἰμπερίου καὶ τῆς Μαργαρώνας. Τὸ ἄρσιον ῥηγέσκουλε τῆς Προεβηγίας καὶ ἡ περιπετειώδης ζωὴ τευ. Πῶς εἶδε τὴ Μαργαρώνα. Τὸ εἰδυλλίον τευ καὶ ἡ δραματικὴ τευ ἐξέλιξις. Πῶς χώρισαν οἱ δύο ἀγαπημένοι. Βάσανα, περιπέτειες καὶ κακοτυχίες. Τὸ χριστιανὸν τοῦ Μοναστηρίου ἀπ' τὴν ἄρσιον Μαργαρώνα. Ὁ γυρισμὸς τοῦ Ἰμπερίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Μοναστήριον τοῦ Δαφνίου εἶνε ἐν' ἀπὸ τὰ παλαιότερα καὶ ἱστορικώτερα τῆς Ἀττικῆς. Γιὰ τὴν ἰδρυοὺ τοῦ σώζονται διάφοροι θύλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ πῶς περιεργος εἶνε ἐκεῖνος πῶς ἀναφέρεται στὴν σκιμάδα τοῦ Ἰμπερίου καὶ τῆς Μαργαρώνας. Ἡ ἡρωίδα αὐτὴ εἶνε ἕνα μεσαιωνικὸν ποίημα, ἀπὸ ἄγνωστο ποιητὴ, ἕνα περιπετειώδες εἰδυλλίον, σὲ 1046 στίχους. Ἡ ῥως τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶνε ὁ Ἰμπερίος, μοναχογιὸς τοῦ Ρήγα τῆς Προεδέντας (Προβηγίας). Ἦταν δὲ ὁ Ἰμπερίος κατὰ τὴν ἡρώδα :

Μακρὸς, λιγνὸς καὶ ἔμορφος καὶ γνωστικός μεγάλος, πανέμοστος καὶ φρονι-

στος καὶ οὕτως οὐδεὶς ἄλλος.

Τὸ πρόσωπόν του ἔκλαμπρον, τὰ φρυδιὰ πλουμισμένα. Τὰ χεῖλη του ἦταν κόκκινα, μὲ τὸ βερδὶν βαμμένα. Τὰ μάτια του ὀλόμανρα, παίζον, χαμογελοῦσαι, καὶ τὰ μαλλιά του τὰ ξανθὰ!... Ὅλοι γ' αὐτὸν μιλοῦσι.

Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ὁ Ἰμπερίος ἐνίκησε τὸν κονταροχτύπημα ἕναν ἕναν ἱππότην, ἐπειδὴ ἦμος ὁ πατέρας του τὸν ἐμάλωσε γιὰ τὸν κίνδυνον τῶν ὁπίων ἐξετέθη, ὁ φιλότιμος Ἰμπερίος ἀπεφάσισε νὰ ξηνητευθῆ.

Ἐπτά χρόνια ἐγύριζε στὴν ξηνητείαν καὶ ἀπέκτησε μεγάλῃ δόξαν μὲ τὰ διάφορα κατορθώματά του... Τέλος, ἔφτασε στὴν Ἀναπόλη (δηλ. στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας) ὅπου ἐγγώρισε τὴν ὀραία Μαργαρώνα, θυγατέρα τοῦ Ρήγα καὶ τῆς ἐρωτευμένης. Ἡ ῥηγοπούλα ἀνταποκρίθηκε στὸ ἀσθημὰ τοῦ ὀραίου ἱππότην καὶ αὐτῇ, πῶς ὡς τότε δὲν εἶχε στέξει νὰ παντρευθῆ, ἐξέφρασε στὸν πατέρα τῆς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προκηρυχθῆ ἕνα μεγάλον κονταροχτύπημα, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πάρῃ ἀντρα τῆς τὸ νικητή...

Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ Ἰμπερίος θριαμβεῖται, ριχνοντας χάμου νικημένο ἀκόμη καὶ τὸ φοβερὸ Ἀλιμάνο, πῶς ἐνομοζονταν ὡς τότε ἀνίκητος... Κι' ἔτσι ὁ λεανομοζον ἐκίπθησε παίρον τὸ ζωντανὸ ἐπαθλο, τὴν πανέμορφη Μαργαρώνα. Οἱ γάμοι τοῦ ἐντυχισημένου ζεύγους γίνονται μὲ ἑορτές καὶ μεγαλοπρέπειαν...

Μὲ τὸν καιρὸ ἦμος, τὸ σαράκι τῆς νοσταλγίας ἀάγανε ἀσκληρὰ τὴν καρδίαν τοῦ ξηνητευμένου. Κι' ὁ Ἰμπερίος εἶπε τέλος στὸν πατέρα τῆς ἐπιθυμίαν του νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ πάνε νὰ ἔξουσιν στὴν πατρίδα του, τὴν Προεδένταν, ἀλλὰ ὁ Ρήγας τῆς Ἀναπόλης δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ τὴ μοναχοκόρη του καὶ δὲν τοὺς ἔδινε τὴν ἀδείαν... Ἐτσι, ὁ Ἰμπερίος καὶ ἡ Μαργαρώνα ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν κρυφά...

(Καίριος ἀδέντης ἡγάπησέν με ἐκ ψυχῆς, ἀδέντης ἐντὴν με ἐποίειεν. Καίριον πολὺν ἐφέντησαν εἰς τὴν Σαρακενίαν καὶ κλαῖον καὶ ὀδυρομαὶ διὰ τὴν Μαργαρώνα, τὸ πῶς μόνῃ ἀπέμεινε εἰς τὰ βουνά, τὰ ὄρη καὶ οὐ ζεύγο πρᾶγμα τίποτες, μαντάτο διὰ τὴν κόρην. Καρδέν ὄπον μ' ἔφειρεν, ἐστάθη εἰς νησάκιον ἐξέβηκα εἰς τὸ νησί, ῥοδα, λουδοῖα βλέπω καὶ ἀνεθυμήθηκα μορφῆν, τὸ πρόσωπον τῆς κόρης.)

Ἦγνος γλυκὸς μ' ἐσέβηκεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν μου. Ἐξέβην κ' ἐμίσησεν, εἰδὴξὲ τὸν καρδέν καὶ μέγα ἀφῆκεν μαζοχὸν εἰς τὸ ἐρημονίαν.

Ἦθε ἦμος μὰ στυγίαν πῶς ἡ Μαργαρώνα δὲν μπόρεσε νὰ κρυφῆ τὴ συγκίνησιν τῆς καὶ γίνεται ἡ ἀκόλουθη δραματικὴ σκηνή :

Ἦ κῶρη οὐκ ἠδυνήθηκεν τὰ λόγια νὰ ὑπομείνῃ, ἀλλὰ βρυχάται ἀπὸ ψυχῆς, κλαίει ἀπὸ καρδίας ἀναστενάει κ' ἔπεισε, λιγοθυμῶν τῆς ἦλθεν. Τρέχον καὶ συνεφέρουν τὴν, γανυμυρῆ καμπόσαν. Στὸν τράχηλόν του ἔπεισε ὀραία ἡ Μαργαρώνα. Νὰ εἶδες κλάματα πολλὰ, βρυγίματα μεγάλα. Ὄριζει καὶ σφαλίζουσι μοναστηριὸν ταῖς πόρτας μαζοζονονται ἡ καλογρηές, μαθαίνουσι τὸ πρᾶγμα λέγει καὶ φανεροῦσι τὸ ὀραία ἡ Μαργαρώνα καὶ κλαῖουσι ἡ καλογρηές, μάλλον Θεὸν δοξάζουσι. Ἐβγάδουσι ἡ πανεξάειρος, ὀραία ἡ Μαργαρώνα τὸ ἐγκλίον ὀπὸ βρεθῆκεν μέσα στὸ συναγρίον. Θαυμάζουσι τὴν ὑπόθεσιν, ξηνίζονται μεγαλῶς. Ὄριζει καὶ σηματονοῦσι μοναστηριὸν καμπάνιας, σηματονοῦσι, ψάλλον καὶ ὑμνοῦν Θεὸν τὸν παντοκράτωρ.

Τὸ συγκινητὸ ζευγάρι πηγαίνει ἔπειτα στοὺς γονεῖς τοῦ Ἰμπερίου, ὅπου ὁ γέρο-Ρήγας καὶ ἡ γυναῖκα του τοὺς ὑποδέχονται συγκινημένοι κ' ἔτσι, μὲ τὸ ὀραῖο αὐτὸ τέλος, κλείνει ἡ σειρά τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἰμπερίου καὶ τῆς Μαργαρώνας, οἱ ὁποῖοι ἔξησαν πειρὰ ἐντυχισημένοι καὶ ἀχώριστοι.

Ἐπειτα ἀπὸ πολὺήμερη πορεία, κατάκοποι οἱ σύζυγοι ἐσταμάτησαν κοντὰ σ' ἕνα λιμανάκι ν' ἀναπαυθοῦν. Ἡ Μαργαρώνα ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ γόνυ τῶ ἀνδρὸς καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ὁ Ἰμπερίος ἀγρυπνοῦσε... Σὲ κάποια στιγμή τῆς ἦμος ἔκουσε κελιάδιον πρῶδιον, καὶ θέλοντας νὰ τὴν κληνηθῆ, ἐπαρκῶς προφυλαχτικὰ, ἀλλὰ πρὶν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν κοιμημένην γυναῖκα του, τῆς ἔβαλε ἐπάνω στὸ στήθος τὸ γκολφι του γιὰ νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ κάθε ἐξουκῶνο κακῶ...

Ὅταν μάκρυνε λίγο ὁ Ἰμπερίος, ἕνας ἀπὸς εἶδε ἀπὸ ψηλὰ τὸ γκολφι πάνω στὸ στήθος τῆς νέας, τὸ πῆρε γιὰ κοιμιά κρέας, κατέβηκε, τὸ ἄρπαξε καὶ πέταξε σ' ἕνα γειτονικὸ νησάκι, μέσα στὸ λιμανάκι. Ὁ Ἰμπερίος, θέλοντας νὰ σῶσῃ τὸ πατρογονικὸ τὸν ζευγάρι, μπερὴ γόηγορα μέσα σ' ἕνα μονόβλο, ἀλλ' οἱ ἀνεμοὶ τὸν παρέσθον μακροτέρω καὶ τὸν ἐξοίσαν ἀχιάματὸν στὰ χεῖρα Σαρακενῶν κωραράων πῶς περνοῦσαν ἀπὸ κείνα τὰ νερά. Οἱ κωραράοι τὸν ἔφεραν στὴν Αἰγυπτὸ, ὅπου τὸν ἐπωλοῦσαν στὸ Σουλτᾶνον τοῦ Καίρου... Στὸ μεταξὺ, ἡ Μαργαρώνα ἐξέπλησε, καὶ βλέποντας νὰ μὴ γυρῆξῃ ὁ ἀντρας τῆς, ἀπελπίστηκε, ἐνόμισε ὅτι τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ξηνητεύτηκε κ' αὐτῇ. Ἐτσι ἀγνώστη, καὶ χωρὶς νὰ φανερωθῆ πῶς εἶνε, ἔχτισε ἕνα μοναστήριον καὶ κλείστηκε σ' αὐτὸ, μὴ θέλοντας, ὅσοσο, νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ Ἰμπερίος χάθηκε γιὰ πάντα. Στὸ μοναστήριον αὐτὸ, μὲ τὸν καιρὸ, ἦσαν καλόγηρες κ' ἄλλες, ἀπελισμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ, γυναικες...

Μία μέρα, ἡ καλόγηρα τῆς μοναστηριακῆς κοινότητας, ἐξεκοιλιάζοντας ἕνα ψάρι, βρῆκε μέσα στὰ σπλάχνα του ἕνα χρυσοκέντητο φυ-

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινὴ παράδοσις λέει ὅτι τὸ μοναστήριον τῆς Μαργαρώνας ἦταν τὸ Δαφνὶ τῆς Ἀττικῆς... Ἐνας παλαιὸς καὶ πολυγραφώτατος λόγιος, ὁ Κωνσταντῖνος Δαπόντες, (πῶς ἔζησε στὴν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ALBERT TINENANT

ΓΕΛΑ ΠΑΛΗΑΤΣΕ!..

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ, ηθοποιός του θεάτρου, 32 ετών.
ΡΟΖΑ, μητέρα του, 65 ετών.

(Στο καμαρίνι του Φερνάνδου. Ο Φερνάνδος, καθισμένος μπροστά σ' ένα καθρέφτη φοράει το κοστούμι του Παληάτσου και μακιγιαρίζεται. Ένω έτοιμάζεται έτσι, μονολογεί.)

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Γέλα παλιότατος!.. Γέλα, κι' άς πεθαίνεις...
"Αχ!... (Βήχει). Φτωχή μου μάνα!.. Πρέπει για σένα σήμερα να πιάσω τον πιο τραγικό ρόλο. (Βήχει). Φτωχή μου γρηιά μανούλα!.. Γιατί έζησες τόσο πολύ; Για να δής νεκρό το μόνο σου γυιό;... "Ας βάλλω κι' άλλη πούδρα εδώ, κάτω από τ' όμους, για να μη φαίνονται τόσο εινε κομμένα. "Έτσι... Πώς άρρωστος δεν ξέρω κι' άγιο!.. "Ήμουν τόσο γερός! Τόσο εύχοιμος!.. Προόθενα τόσο στο καλύτερηχο μου στάδιο! Σιγά-σιγά έβγα να γινώστος σ' όλον τον κόσμο σκεδόν. Με τή φωνή μου μάγερα όλη την Ευρώπη. Και τώρα; (Βήχει). Τώρα είμαι άρρωστος, άρρωστος βαρειά, καταδικασμένος σέ θάνατο. "Ω, Θεέ μου, τί άγωνία!.. Τί μαρτύριο!.. Τί νύχτες άγρυπνίας και σπαραγμού, στο έρημικό μου δωμάτιο!.. Πόσο υποφέρω, Θεέ μου!.. Δεν μπορώ πια να τραγουδήσω. "Η άρρώστεια του λαιμού μου με σκοτώνει!.. Μαζύ με τή φωνή μου γίνω και τή ζωή μου... "Αντίο δόξα, θριαμβοί, μέθη τής ζωής!.. "Αντίο για πάντα όνειρα, έλπίδες, έρωτες!.. Πεθαίνω τόσο νέος άκόμα, άπάνω στην άνθησι τής ζωής, άπάνω στο μεσορράχημα τής δόξας μου... Κι' όλοι, όλοι μ' άφρηθκανε, Θεέ μου!.. "Ένα άηδόνι βουβό ποιος γυρίζει να τό κιντάει; Μά ή φτωχή μου μανούλα δεν ξέρει τίποτα. Εινε γρηιά και ή καρδιά της εινε άδύνατη. Δεν πρέπει να μάθη πώς είμαι τόσο άρρωστος. Θάβη σήμερα να με δει, θα κατεβή από τό μικρό προάστειο πού μένει μαζύ με την άδελφή μου Γίσις. Γι' αυτό σήμερα πρέπει να φαίνομαι άνθηρος, να είμαι εύθυμος, φρειακιδωμένος για να μην αντίληφθ ή δόξα μάνα μου τή χάλια μου. (Βήχει). "Α, όχι βήχας!.. "Όχι!.. Γέλα παλιότατος, γέλα, μη βήχεις!..

(Μαλαίει άσφραγα ή γρηιά μητέρα του Φερνάνδου, Ρόζα.)
ΡΟΖΑ.— Παιδί μου! (Τόν άγκαλιάζει).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, μανούλα μου!.. "Ήδες!..
ΡΟΖΑ.— Τί κάνεις, παιδάκι μου; Είσαι καλά;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Πολύ, πολύ καλά... Κι' από μανούλα μου; Κι' ή Λίνα; Εινε καλά;
ΡΟΖΑ.— Καλά, δόξα στο Θεό!
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Όραία! Κάθισε τώρα να ξεκουραστής. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Γιατί βήχεις, παιδί μου;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Λοιπόν, πώς σου φαίνομαι με τό κοστούμι αυτό;
ΡΟΖΑ.— Θά τραγουδήσεις άπόψε;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι, βέβαια.
ΡΟΖΑ.— Θά ήθελα να σ' άκούσω, παιδί μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω μητέρα μου, μ' άκούσες τόσες φορές! "Άλλοστε άπόψε τό μελόδραμα θ' άρχισι πολύ άργά. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Γιατί βήχεις, Φερνάνδε;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (άλλάζοντας πάλι κοστέιντα).— Λοιπόν δεν είμαι τέλειος παλιότατος, έ; Χα! Χα! Εινε ένας από τους καλύτερους ρόλους μου αυτός.
ΡΟΖΑ.— Για τραγουδήσω λίγο την άρία σου, παιδάκι μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι... Ναι. Μά... Έξοις, μητερούλα μου, άν τραγουδήσω τώρα θα ζουραστό, και τό βράδυ δεν θάβαι ώραία ή φωνή μου.

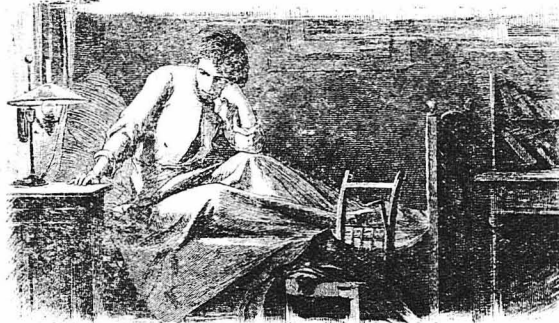
ΡΟΖΑ.— Καλά, παιδί μου, καλά.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (χαϊδεύοντάς την).— Μανούλα, καλή μου, γλυκειά μητερούλα μου!..
ΡΟΖΑ.— Παιδί μου, πόσο στενοχωρούμαι πού ζεις μακριά μας!
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Υπομονή!.. Μιά μέρα θα σιμίζουμε και θα ζήσουμε για πάντα μαζύ. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Μά γιατί βήχεις, παιδί μου;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, είμαι λίγο κρυωμένος. Δεν εινε τίποτα...
ΡΟΖΑ.— Νά φυλαχτής.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι... ναι... Λοιπόν; Εινε καλά ή Λίνα;
ΡΟΖΑ.— Εινε καλά και πάντα ύιορφη.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Πρέπει λοιπόν να παντρευτή. "Όχιζεις έτσι ένα γαμπρό πού θα τον άγαπάς σάν γυιό σου, θ' άποκτήσεις έγγονάκια...
ΡΟΖΑ.— Κι' έσύ, δεν θα παντρευτής έσύ;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, ναι, μπορεί να παντρευτώ μία μέρα με κάποια ώραία πριματόνα.
ΡΟΖΑ.— Φαντάζομαι πότες θα εινε έρωτευμένες μαζύ σου, Φερνάνδε μου!..
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Καλή μου μητέρα!.. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Αυτός ο βήχας σου με άνησυχεί, παιδί μου. "Έχεις πυρετό; Για να δω τή χέρια σου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (άπομακρυνόμενος).— "Ω μητέρα! Δεν έχω τίποτα. Δεν τρυμάεις άκόμα, μητέρα...
ΡΟΖΑ.— Δεν θάβανες άσχημα άν πήγαινες σ' ένα γιατρό, παιδί μου.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Σε καλό σου, μητέρα! Δεν είμαι άρρωστος πού λέω. Μά δεν με βλέπεις πού είμαι έτοιμος για τό θέατρο; Δεν με βλέπεις πού είμαι ένας τέλειος παλιότατος; Χα! Χα! (Βήχει όλοένα και πιο συχνά, πιο δυνατά). Και τώρα, καθώς σου είπα, μανούλα μου, πρέπει να φύγεις για νά τομαστώ έντελώς. Νά γυρίσως λοιπόν, μανούλα μου, σπίτι. Θάβαι μονάχη κι' ή Λίνα και θα σε περιμένη. Πήγαινε λοιπόν, μανούλα μου... (Βήχει).

ΡΟΖΑ.— "Αντίο, παιδί μου. Κάθισμα πού είσαι καλά. Κιτάξε να σου περάσει κι' ο βήχας. (Τόν άγκαλιάζει και τον φιλεί).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Μά για στό σου, μανούλα. Πάρε χίλια φράγκα. "Άλλοτε σου έδινα περισσότερα. Μά δεν πήρα άκόμα τό μισθό αυτού του μηνός. Πάρε όσά σου αυτά τή χίλια φράγκα τώρα

και θα σου στείλω κι' άλλα σέ λίγο...
ΡΟΖΑ.— Ευχαριστώ, παιδάκι μου. (Κινεί να φύγη).
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Στάσου, στάσου, μάνα μου, Μά στιγμή!.. Στάσου να σέ δω λίγο άκόμα... (Φιλεί τή χέρια της). Μανούλα μου!.. "Αχ, πώς ξαναγίνονται παιδί σιμά σου!.. Χαϊδεψέ με, μανούλα μου, έτσι όπως με χαιδεύεις όταν ήμουν μικρός...
ΡΟΖΑ.— (του χαιδεύει τό πρόσωπο και τό κεφάλι). Παιδί μου!
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (προσπαθώντας να κρυφή την συγκίνησή του).— Πρόσσεχε, μητέρα, μη μου βγάλής τή συγκίνησιν!..
ΡΟΖΑ.— Κλαίς, Φερνάνδε;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Όχι. Πώς τό φαντάστηκες αυτό;
ΡΟΖΑ.— Τά μάτια σου εινε διακριμένα, παιδί μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Κάτινα σήμερα πολύ.
ΡΟΖΑ.— Τό κάτιναμο λοιπόν θα σου φέρη και τό βήχα. Μή καντζεις πολύ, Φερνάνδε. "Έσύ δεν καντζεις άλλοτε.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι, δεν θα ξανακαντζώ. (Βήχει πολύ δυνατά). Πήγαινε λοιπόν, μητέρα. Και κιτάξε να παντρεύης γρήγορα τή Λίνα. "Έχω γραμμένα σ' όνομά της μερικά χρηματάκια.
ΡΟΖΑ.— (φιλωτάς τον και πάλι).— "Αντίο, παιδί μου...
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Στο καλό, μητέρα! Και μη στενοχωριέσαι. Θάρω θά σέ δω πολύ γρήγορα. Στο καλό, στο καλό, μητερούλα μου!.. (Η γρηιά φεύγει. Ο Φερνάνδος πνίγεται στο βήχα).
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ήταν καιρός να φύγη! Φτωχή γρηιά! (Βήχει). Πεθαίνω, Θεέ μου!.. Πώς θα τό μάθη μία μέρα αυτό! "Ας μη ζή, Θεέ μου, ίσαμε τότε καλύτερα. (Πέφτει επάνω σέ μα πολυθρόνα). Πεθαίνω!.. Μάνα μου!.. Πώς θάθελα να πεθάνω μέσα στην άρχαλιά σου! Πώς θάθελα... Φτωχή παλιότατος!.. Τώρα μπορείς να βήχεις έλεύθερα. Βήξε, βήξε... Σε λίγο θ' άρχισι ή παράστασις... Πρέπει να τραγουδήσω καλά, τ' άκούς; Νά είσαι εύθυμος κι' άς πεθαίνω. Φτωχέ παλιότατος!.. (Κλαίει άσυγκράτητα, πνιγμένος στο βήχα).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Τί νύχτες άγρυπνίας και σπαραγμού στο έρημικό μου δωμάτιο!..

Αιλή τής Βλαχιάς και πέθανε στο "Άγιον Όρος, ως καλόγηρος, στί 1789) επαναλαμβάνει την παράδοσι αυτή στί «Νηπτά "Ανθη τους.

"Ήδου οί σχετικοί στίχοι του Δαλιάνος: Λέγοναι πώς εις τό Δαρφνι αυτό ή "Ιστορία του "Ίμπεριου έγινε—ριμάδα θαυμασία! Και πώς ή Μαργαρώνα του, γυνάικη "Ίμπεριου έδώ έκαλογέροειν, άγάπη του Κυρίου ειτα και ο "Ίμπεριός, και παρ' αυτού κανίσθη αυτό τό Μοναστήριον και πλιό έκαλοποιήθη.

"Από τους δικούς μας ποιητάς, ο κ. Κωστής Παλαμάς έστιχοποίησε τό ειδύλλιο του "Ίμπεριου και τής Μαργαρώνας σέ τρία τετράστιχα τής συνολογής του «Ίαμβοί και "Ανάπαιστοι.

